

Диптих горобиної ночі

Володимир Підпалий

1

Гуркотіло Чумацьким Шляхом,
пересміювалось блискавицями –
заніміла земля від жаху,
поховалися хорі й ниці.
Танцювали громи, як прадіди,
повертаючись із походу,
над толоками, над левадами,
над стежками роду й народу.

Танцювали,
не жартували –
із-під крил
вогні розсипали...

2

Сад переміг суховії: зливи діждався.
Чорні пеньки, його діти, підуть в минуле,
вмиті озоним дощем і причесані вправно,
як і належить покійним, гребінкою зливи...
Сходяться рештки вцілілих... Як вчора, суворі
(справжні солдати бувають по битві такими);
мовчки проходять повз мертвих... Прийдешнє
їм поросте в головах буйним зіллям...

Значить, страждав марно, кликав рабів під знамена
(той, хто під прапор приходить – з рабства виходить;
хто переклав страх покори – пізнає майбутнє
у боротьби неминуцій демонів і стихій).

Значить, було свідомим: “доброві зло передує”.
І пам’ятливим, що зло – не предтеча любові
(перше – злочинне уже при своєму зачатті;
друге – часто міняє ексаз на сонливість)...

Вийшов і став... А ніч вже давно поминула,
і сторона піднімається чиста з гречаного цвіту...